

Inkassoklagenemnda

Klagenemnd for inkassosaker mot forbrukere

Sak nr. 8
Klager: NN
Innklaget: Lindorff AS

Thor Dahls gt. 1 A
Postboks 311, 3201 Sandefjord
Tlf.: 33 46 56 57 . Faks: 33 46 93 13
E-Mail: post@inkassoklagenemnda.no
Bankgiro: 2490.45.31525
Org.nr.: 971 317 612
www..klagenemnda.inkasso.no

Saken gjelder:
Spørsmål om det var grunnlag for å gjennomføre et tvangssalg når innbetaling faktisk hadde funnet sted.

1 Saksforholdet

Saken gjelder to misligholdte låneforhold, det ene sikret med pant i boligeiendom, det andre sikret med pant i næringseiendom, en campingplass. Den 5. mai 2000 ble det begjært tvangssalg over næringseiendommen, og namsretten besluttet 30. juni 2000 at eiendommen skulle tvangsselges med bistand av medhjelper. Salget ble flere ganger utsatt på grunn av at klager måtte regne med varig arbeidsuførhet etter en voldsskade og forventninger om erstatning og/eller forsikringsdekning.

Klager ble etter hvert representert ved advokat, og i april 2002 inngikk partene en nedbetalingsavtale der klager skulle betale terminvise avdrag med kr. 3.367 på gjelden som var sikret med pant i næringseiendommen, og med kr. 1.471 på gjelden hvor boligeiendommen var sikkerhet. Etter at klager hadde misligholdt noen terminer, ble det i brev fra innklagede av 25. oktober 2002 som anga innklagedes saksnummer for næringseiendommen, stilt som betingelse for å ikke fremme tvangssalget at kr. 5.884, som gjaldt fire forfalte terminer for gjelden på boligeiendommen, ble betalt innen 1. november 2002. Det fulgte ikke med innbetalingsblankett ved brevet. Kontonummeret var ikke opplyst, men det ble angitt hvilket KID nummer betalingen måtte merkes med.

Klager betalte beløpet 31. oktober 2002 etter at hun samme dag hadde ringte innklagede og sagt fra om betalingen. Hun benyttet riktig KID nummer, men som kontonummer brukte hun tallene som fremgikk av overskriften i innklagedes brev under henvisningen: Kred. ref. Det svarte til fordringshavers kontonummer i forholdet til inkassoselskapet, men var ikke det riktige kontonummer i forholdet mellom henne og innklagede. Innbetalingen ble derfor ikke registrert av inkassoselskapet. Klager skrev til selskapet 5. november 2002 og orienterte om betalingen. Hun opplyste i brevet hvilket kontonummer betalingen var foretatt til.

Klagers advokat ble på telefon den 6. november 2002 orientert om at innbetaling ikke var mottatt. Etter at innklagede hadde mottatt klagers brev av 5. november 2002, ble det ikke foretatt undersøkelser av fordringshaver eller innklagede om den påståtte innbetalingen. Innklagede skrev til klager 19. november 2002 med giro vedlagt der hun ble varslet om at betaling ikke var mottatt, og at hun måtte sende oppgjør innen 25. november 2002 hvis hun ville unngå tvangssalg. Innklagede mottok ingen reaksjoner fra klager på dette brevet.

Den 27. november 2002 sendte medhjelperen brev til innklagede om at han hadde mottatt bud som han mente burde stadfestes, og i brev til namsretten fra medhjelperen av 7. januar 2003 oversendte han, med kopi til klager, innklagedes begjæring om stadfestelse sammen med et utkast til fordeling av kjøpesummen. Fordelingskjennelse ble avsagt 22. januar 2003.

Innklagde bekrefter å ha funnet klagers innbetaling nå i ettertid, etter at saken er klaget inn for inkassoklagenemnda.

2 Partene anfører

Klager har vist til at det kontonummeret som ble benyttet ved innbetalingen forekom i brevet fra selskapet. I brevet av 5. november 2002 ga hun alle opplysninger om innbetalingen. Innklagede burde ha undersøkt om

opplysningene stemte, og ville da ha funnet innbetalingen som klager påsto var foretatt før man gikk til det drastiske skritt å be om at tvangssalget ble fremmet. Det må være den profesjonelle part som er den nærmeste til å bære risikoen for den misforståelse som er oppstått. Klager har lagt ned slik påstand:

- 1) Lindorff AS hadde ikke grunnlag for å begjære tvangssalg.
- 2) Lindorff AS erstatter klager det tap hun har lidd gjennom dette tvangssalget
- 3) Lindorff AS dekker klager saksomkostninger.

Innklagede hevder at det er det oppstått en misforståelse som skyldner er nærmest til å bære risikoen for. Klager betalte ikke i henhold til instruksen i brevet av 25. oktober 2002, men til et kontonummer som ikke tilhører saken. Klager ble varslet ved brev 19. november 2002 om at innbetaling ikke var mottatt, og da klager ikke reagerte, gikk tvangssalget sin gang. Klager kunne da ikke regne med at alt var i orden etter hennes brev av 5. november 2002. Hun har fått varsel 19. november 2002 med giro vedlagt og brev fra medhjelper med utkast til fordeling av kjøpesummen. Verken hun eller hennes advokat reagert på noen av disse henvendelsene.

3 Inkassoklagenemndas syn på saken

Innklagedes brev av 25. oktober 2002 må ses som et løfte om at hvis klager betalte innen 1. november 2002, ville tvangssalget fortsatt utsettes. Klager betalte innen fristen til det hun feilaktig trodde var riktig kontonummer. Nemnda legger til grunn at hun fra før hadde det riktige kontonummer, som også fremgikk nederst på brevet, og at hun ikke kan sies å ha betalt i samsvar med avtaleforholdet til innklagede. Det må legges til grunn at den feilaktige innbetalingen ikke ga mening verken for fordringshaver eller innklagede. Det er likevel ikke grunnlag for sterke bebreidelser for at hun benyttet en referanse i brevet som kontonummer. Brevet fra innklagede 25. oktober 2002, som den profesjonelle part, bidro etter nemndas mening til å skape de misforståelsen som her oppsto.

Det avgjørende for nemnda er at klager i brevet 5. november 2002 opplyste hva hun hadde gjort. Innklagede bestrider ikke å ha mottatt brevet, og har ikke forklart hvorfor ikke de undersøkelser ble foretatt som brevet ga grunn til. Hvis opplysningene hadde blitt undersøkt, ville det vært brakt på det rene at hun hadde overholdt fristen.

Det er ingen tvil om at innklagede har utvist atskillig tålmodighet i dette inkassooppdraget. Nemnda må likevel konkludere med at klager hadde gitt opplysninger som gjorde det enkelt å konstatere at hun denne gangen hadde betalt i tide, og at det på dette tidspunkt var i strid med avtalen mellom partene å be om at tvangssalget ble gjennomført. Det kan ikke spille noen rolle at klager senere, under gjennomføringen av tvangssalget, ikke kom med innvendinger overfor namsmyndigheten. Nemnda mener derfor at det ikke var i samsvar med god inkassoskikk å kreve gjennomført et tvangssalg på det aktuelle tidspunkt.

Det er ikke klart om og tilfelle i hvilken grad inkassoklagenemnda kan ta stilling til erstatningsspørsmål. I denne saken finner nemnda at saksforholdet uansett er så vidt komplisert at nemnda ikke bør ta stilling til erstatningsspørsmålet. Det vises til punkt 5.9 i nemndsavtalen om at nemnda skal avvise en klage hvis

saken reiser bevissspørsmål som vanskelig kan klarlegges under saksbehandlingen, eller saken som følge av sitt omfang, kompliserte saksforhold, økonomiske betydning eller karakter for øvrig ikke egner seg for behandling i nemnda.

Nemnda har ved sin vurdering av om erstatningsspørsmålet uansett bør avvises, lagt vekt på at ved vurderingen av et mulig erstatningskrav, kan det ha vekt at klager ikke kom med innvendinger overfor namsretten. Kommunikasjonen i forhold til hennes daværende advokat kan også ha betydning. Hvor stort et mulig tap er, egner seg heller ikke til nemndsbehandling.

Det er ikke krevd et bestemt beløp i saksomkostninger, som derfor tilkjennes skjønnsmessig med kr. 5.000.

4 Vedtak

- 1) Det var i strid med god inkassoskikk å begjære tvangssalget gjennomført på det aktuelle tidspunkt.
- 2) Kravet om erstatning avvises fra behandling i inkassoklagenemnda.
- 3) Innklagede betaler saksomkostninger til klager med kr. 5.000.

Oslo, den 14. november 2003

Iver Huitfeldt,
leder inkassoklagenemnda